

PRIJSVRAAG No. 2.

Kruisbanier en Sterrenbanier.

Negentien eeuwen geleden waren twee timmerlieden in één van de lage werkplaatsen in Jeruzalem bezig te arbeiden aan een ruw houten kruis; niet wetende, dat zij daar aan 't symbool van het Christendom stonden te arbeiden. Het kruis, dat straks geplant zou worden door de haat van deze booze wereld op Golgotha's heuveltop, om er den Verlosser der wereld aan vast te nagelen; maar waarvan af het schoonste woord van vergeving de wereld zou inruischen. Daar werd de Kruisbanier ontworpen, die door negentien eeuwen heen nog van Vrede zou spreken en waarop de haat van negentien eeuwen tevergeefs met dreunend geklots zou aangolven; tevergeefs, want zij is geplant in de rots Christus. Onder die Kruisbanier zouden zich de soldaten van Jezus in alle tijden scharen, strijdend voor hun Hemelschen Veldheer tegen de ongerechtigheid der wereld en der zonde. Dat eerst zou zijn een strijd voor het recht der volken. Zij zouden hun rechtsprincipe hoog kunnen uitdragen in de wereld, omdat het gefundeerd is op de gerechtigheid, die door Christus vervuld is.

En God heeft zijn volk van alle tijden rondom die Kruisbanier willen scharen: mannen en vrouwen, van alle tongen en talen en natiën, maar één in hun streven van dank jegens Hem, die de gerechtigheid is en die de Vrede zelf is en 't Recht zelf. En zij allen staan op één fundament, en de uiterste hoeksteen van hun gebouw is Jezus Christus Zelf, en van 't dak wappert de Kruisbanier, sprekend van genade en vergeving, van recht en van vrede, van rust en geluk, die nooit aan flarden kan geschoten worden door eenig vijand! En stel daar tegenover nu eens de Sterrenbanier der Vereenigde Staten. Terwijl het Christendom geboren werd in 't kleine onaanzienlijke Bethlehem, wordt negentien eeuwen later onder de plooiën van die sterrenbanier de Volkenbond geboren, gesproten uit het brein van — nu ja, wel een president, maar dan toch een zondig mensch, en de wereld applaudisseerde en dacht dat uit Washington, uit Amerika, uit den Volkenbond nu toch wel een nieuwe dageraad van recht en vrede zou uitbreken. Arme mensch! Hoe kan daar nu een dageraad van Gerechtigheid aanchichten uit een duister land! Al de verwachtingen gingen uit naar Wilson, den kampioen voor 't recht, den stichter van den Volkenbond, op welks tinnen men de Sterrenbanier al in ijdel triomf geplant had. Reeds applaudisseert de mensch al in 't armzalige amalgame van menselijke dwalingen, dat hij als Het Recht aanbidt. Terwijl de Volkenbond nog slechts een ideaal is in de gedachten der Grooten, die eerst hun machtsvrede willen dicteeren, ziet men al reeds uit de helverlichte vensteren van 't Volkenbondsgewouw recht en vrede stroomen.

En nu nog zelfs, nu zich van alle kanten dreigende wolken boven dat gebouw samepakken en nu de sterrenbanier er al dreigt afgerukt te worden en alles op instorten wijst; nu nog verwachten velen het van den Volkenbond. Laat de Volkenbond voor u liever de incarnatie worden van het:

Stel op prinszen geen vertrouwen.

Waar uw ziel toch nimmer heil bij vindt.

Rustig plooiën zich de banen van de Kruisbanier ten hemel, alsof zij u wijzen naar de bergen, vanwaar gij mensch en gij arme, afgetobde, moegeoorloogde wereld alleen recht en vrede kunt verwachten.

Slap hangen de banen van de Sterrenbanier, alsof zij treuren over hun bedrogen en schoone verwachtingen.

Wat kiest gij? De Sterrenbanier of de Kruisbanier?

G. Jr.

Uit bovenstaand stukje een tegenstelling te geven tusschen het Christendom en den volkenbond. Wij zelf vonden er een van 36 woorden en 58 lettergrepen. Wie 't dichtst bij 't door ons gevondene komen, krijgen een prijs.

Inzendingen vóór 15 Mei a.s. aan het adres der Redactie, onder motto: Prijsvraag No. 2.

Een troosteloze Moeder.

Een beeld uit het heden....

Een kind, rustig slapend in den schoot der door smart en rampspoed verpletterde moeder.

Rustig slaapt het kleine meisje. Ze weet niet, dat haar moeder reeds een weduwe is; dat ze geen vader meer heeft; dat hij door wreede Bolsjewiki-handen aan den kruispaal werd genageld, omdat hij een volgeling was van den Nazarener.

De Meester eindigde aan een kruishout, en de discipel is niet meerder dan zijn Meester....

Het kruis werd zijn sterfbed. En van het kruis steeg zijn gemartelde ziel op tot de lichtende velden van Gods eeuwig Koninkrijk. Want waar de Meester is, daar zal ook Zijn discipel zijn....

Voor hem de vreugde in de schaduw der hemelsche palmen; voor de weduwe de tranen in een land, dor en mat, zonder water.

Arme moeder! Zij blijft eenzaam achter. Zij staart door een spiegel in een duistere rede; bovendien is haar blik beneveld door haar tranen, en zij doorziet het niet. Zij verstaat het niet en begrijpt het niet, dat aan haar levensgeluk zoo'n plotseling en schrikkelijk einde moest komen.

Uit het verleden treden de beelden naar voren: de blijde, onbezorgde jeugd; het hooggetij haars levens, toen zij zich voor den uitverkorene haars harten tooide met den mirtekranen der bruid; de korte, zonnige huwelijksstijd; totdat het brooze aardsche geluk in scherven viel.

Deze moeder wil niet getroost zijn. Zij verdiept zich in haar smart. Zij bewandelt eenzaam, de voeten bloedend gewond door de scherpe doornen, haar droevigen kruisweg.

Slaap, mijn lieveling! Uw moeder waakt over u, en slechts deze ééne troost blijft haar over, dat gij des levens last en ellende nog niet kent.

Wat zal dit kind nog beleven, indien het oud mag worden? Zal de geheele wereld één chaos der verschrikking worden? Zal de revolutie de geheele maatschappij ineen doen storten? Zal God in Zijn rechtvaardigen toorn, om de uitgietingen der goddeloosheid, de wereld doen ondergaan in den bolsjewistische vloed, zooals Hij ze eens verdelgde door den watervloed?

Laat de toekomst rusten, bedroefde moeder! De wereld-regeering is in sterke handen; God regeert, en na den duistersten nacht zal, bij het aanbreken van den nieuwen dageraad, uit de vier winden des hemels een Hallelujah opruisen, dat er hemel en aarde van zullen sidderen!

Welk een tegenstelling — de tranen der moeder, neervallend op het gelaat van het vredig slapende kind!

Ziet gij het, moeder? Uw kind glimlacht in haar droom. Misschien spreekt zij nu met de engelen.

Kan dat niet? Waarom niet? Heeft de Heiland niet gezegd, dat hun engelen altijd zien het aangezicht Zijns Vaders?

Wij denken te weinig aan de engelen. Wij vergeten te veel, dat zij gediensige geesten zijn, vol brandenden liefdesijver, om des Heeren kinderen te verkwikken door troostrijke gedachten. Wij worden zoo dikwijls benauwd door de aanvechtingen des Satans, die onze zielen met verwaardheid vervullen, maar er is toch een treffend tegenwicht in de Goddelijke vertroosting des Heiligen Geestes en in de sterkende nabijheid der heilige engelen. Zij legeren zich rondom degenen, die den Heere vreezen.

Arme moeder! Gij voelt u eenzaam, en toch zijt gij het niet. Een onzichtbare engelenmacht omringt u, en konden deze reine wezens, wier vleugelen door de vreugde zijn geweven, weenen, zij zouden thans weenen — in eindeloze erbarming om uw droevig lot.

Hoe wanhopig scheen de toekomst voor den profeet

Elisa te Dothan! De vreeselijke macht der Syriërs bedreigde hem; nergens wenkte uitkomst, en zijn dienaar versaagde. Toen bad de profeet: Heere! open toch zijne oogen, dat hij zie!

En zie! de berg was vol vurige paarden en wagenen rondom Elisa.

Arme moeder! gevoelt gij u verlaten? Gij zijt het niet; het schijnt maar zoo.

Achter de wolken blinken de hemelsche lichten, en als ze heendrijven, bestralen die lichten uw pad. De wolken zijn tijdelijk; de hemelsche lichten zijn eeuwig.

Uw kind slaapt — zie! het licht weer in zijn zoeten droom. Moge die lach doordringen in de sombere duisternis uwer ziel, want de trouwe Herder Israëls waakt over het lot van uw kind en over uw lot, en ook de haren uws hoofds zijn alle geteld!

L. P.

De letter R.

Mej. M. S. B. te A. vraagt: Moet het niet kunnen uitspreken van de letter R. vóór in den mond als een spraakgebrek worden beschouwd? Redenaars en zangers, die de R in de keel uitspreken, nemen speciale lessen daarvoor. Wordt dit alleen gedaan om de keel te sparen, dan wel om bovengenoemde reden?

Antw. — Streng genomen, is het niet uitspreken vóór in den mond van de letter R als een spraakgebrek te beschouwen. Het niet goed uitspreken van die letter is ten onzert een vaak voorkomend verschijnsel.

Wij voor ons zouden echter liever in dit verband van een „afwijking,” dan wel van een „gebrek” willen spreken.

Dat redenaars en zangers, die de R in de keel uitspreken, vaak speciale lessen daarvoor nemen, wordt gedaan en om de keel te sparen, en voor een duidelijker (en meer aesthetische) uitspraak. Daarbij komt, dat de keel-R ook aan de bijkomende vokalen een keelklank geeft.

Aan de hand van Elgars „Spreken en Zingen” kunnen we nog meedeelen, dat de dikste tong bij langdurige en energieke oefening de goede R kan leeren.

Het bekende middel is, om in plaats van alle R's „hd” te zeggen: bijv. roos als *hdoos*, graan als *ghdaan*. Nog een middel om de punt van de tong in trilling te brengen is te zeggen *brrrr*, 't geluid dat we gebruiken om koude of afschuw aan te duiden. 't Is dikwijls een der eerste geluiden, die men vaak hoort van kleine kinderen.

Voor niet goede R-zeggars kan van nut zijn, het volgende te reciteeren:

Pruilend praat de Proost in zijn proostdij,
pruttelt dat zijn pruim en prij
proviand en lekkernij —
prooi werd van een pratten Pruis,
die zich preste in 't priesterhuis.

L. MENS.

V A R I A.

Oplissing.

„Dit is gewis: een walvisch is geen visch,”
Las Gijs in zijn „natuurgeschiedenis.”
„Dat snap ik!” riep hij. „'t zal een varken wezen;
Hoe gaf hij anders spek,” en toen ging Gijs weer lezen.

A. J. H.

De geestelijke atmosfeer van ons huis.

In een zeer lezenswaardig artikel in „Stemmen des Tijds” vertelt Prof. Slotemaker de Bruine, hoe in 't jaar 1849 onder de volgelingen van Bahounin, den hartschtelijken, revolutionairen Rus, ook gevonden werd de groote componist Richard Wagner....

Mede naar aanleiding van dit feit tracht de schrijver dan een verklaring te vinden voor 't verschijnsel, dat onder de voorvechters van de revolutie vroeger, van het Bolsjevisme nu, ook gevonden worden mannen en vrouwen van meer dan gewone intellectueele gave, bij wie we beter inzicht hadden mogen verwachten. Dr. Slotemaker de Bruine betoogt dan, dat het hier gaat om een deel, een bijzondere groep van de intellectueelen, om kunstenaars en dweepers, om dichters en wijsgeeren. Zij, als Richard Wagner, zien in het bloedroode heden de rose toekomst gloren, waarin te vinden zal zijn heil voor allen. De toekomst willen ze mee helpen verhaasten; niets vreezen ze zoo zeer dan dat ze, door tegenwerking, vertrappen zouden de bloesems van de komende lente.... En naast hun verwachting van die komende lente, waarin al 't nieuwe en frissche welig uitspruiten zal, is daar hun bewondering voor de *daad*, de grootsche, de machtige, die zooveel heerlijker is dan de woorden en nog eens woorden, waarmee bezadigde wijsheid de kwalen van onze hedendaagsche maatschappij tracht te genezen....

Onze kinderen, onze opgroeiende kinderen vooral, hebben iets in zich van den kunstenaar, iets in zich van den revolutionair ook. Hunner ook is de bewondering voor de *daad*, de grootsche, de machtige....

En om hen heen is de geestelijke atmosfeer verpest. Niets schijnt meer vast te staan.

Hoe zullen wij ons gedragen tegenover onze opgroeiende kinderen, om hen te wapenen, hen te beveiligen?

Want wapenen en beveiligen willen we hen immers? Wij allen huiveren, wanneer we lezen, dat de ouders van den gymnasiast, die den aanslag pleegde op den Duitschen minister Erzberger, deze *daad* van hun zoon niet alleen niet betreurden, doch zelfs goedkeurden. Doch juist wanneer we dergelijke dingen lezen, klemt te meer de vraag, wat zullen we doen?

In het natuurlijke weten we nu allen wel tamelijk goed, hoe we 't aan moeten leggen om de levensvoorwaarden voor onze kinderen zoo gunstig mogelijk te doen zijn. Lucht, frissche lucht, en zooveel mogelijk zonneschijn. En al belijden we gaarne, dat we hiermede de ziekten niet kunnen weren; dat in laatste instantie God er over beslist, of ziekte dan wel gezondheid het deel van onze kinderen zal zijn: we doen toch ons best.

In 't geestelijke moeten we niet anders handelen. Onze kinderen moeten ademen in een frissche, gezonde, geestelijke atmosfeer. Er zijn immers geen menschen, die zoo gerust, zoo goedsmoeds, zoo vertrouwend voorwaarts kunnen gaan als zij, die zich weten kinderen van den Vader, die in de hemelen is. Onze kinderen moeten iets van die rust temidden van alle onrust in ons leven zien, willen ze ons Christendom als echt erkennen.

O, ik weet het wel, dat er duizenderlei kleinigheden zijn, die ons vrouwen vooral die rust trachten te ontrooven. Die ons zenuwachtig en gejaagd willen maken. Doch we moeten dan ook leeren die dingen in hun ware verhouding te zien, en niet zoo opgaan in de kleine moeilijkheden, dat we